

TRICIA LEVENSELLER

UNA
CORONA
D'OMBRES

TRICIA LEVENSELLER

UNA CORONA
D'OMBRES

Traducció d'Anna Puente Lluçà

Fanbooks

Títol original: *The shadows between us*

© Tricia Levenseller, 2021

© de la traducció: Anna Puente Llucà, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-18327-91-9

Dipòsit legal: B. 2.090-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Capítol 1

Mai han trobat el cos del primer i únic noi que em va trencar el cor.

I no el trobaran.

Vaig enterrar l'Hektor Galanis en un sot tan profund que ni tan sols els dimonis de la terra hi podien arribar.

I tot d'una, el somni anava sobre ell, sobre el dia que em va dir que havia estat divertit, però que s'havia acabat. Que s'havia fixat en una altra noia. Ni tan sols recordo com es deia, ella. En aquell moment, només podia pensar que l'hi havia donat tot, a l'Hektor: el meu primer petó, el meu amor, el meu cos.

I quan li vaig dir que l'estimava, l'única resposta que em va donar va ser: «Gràcies, però crec que ha arribat el moment de girar full».

Va dir més coses, després. Quan li vaig enfonsar el ganivet al pit, les paraules li van sortir brollant gairebé tan de pressa com la sang.

No se'n sabia avenir. Jo tampoc. Amb prou feines tenia consciència d'haver agafat el ganivet que el pare m'havia regalat per l'aniversari, tres mesos abans, amb el mànec adornat amb pedres precioses encastades i banyat en plata, però sí que recordo que la sang de l'Hektor conjuntava amb els robins.

També recordo el que finalment va fer que el ritme del meu cap atrapés el dels batecs desbocats del cor: l'última paraula que va sortir dels llavis de l'Hektor.

«Alessandra».

La seva última paraula va ser el meu nom. El seu últim pensament va ser per a mi.

Vaig guanyar.

Aquesta certesa em calma per dins tal com em calmava fa tres anys. Una sensació de pau, d'haver fet el que calia.

Aixeco els braços i estiro els músculs com un gat abans de tornar-me a tombar al llit.

Uns ulls marrons m'observen a pocs centímetres dels meus.

—Coi, Myron. Per què em mires així? —li pregunto.

Ell prem els llavis contra la meva espatlla nua i me la besa.

—Perquè ets preciosa.

En Myron està ajagut de costat, amb el cap sobre el puny. Els meus llençols el tapen de cintura en avall. És un miracle que càpiga al meu llit, perquè és altíssim. Uns rínxols oscil·lants li cauen sobre el front, i tira el cap enrere per veure-s'hi millor. L'essència de sàndal i suor m'impregna el nas.

Amb una mà, sostinc el llençol per sobre el pit mentre m'incorporo.

—M'ho he passat molt bé, aquesta nit, però te n'hauries d'anar. Tinc un munt de coses per fer, avui.

En Myron clava la mirada en el meu pit, i jo poso els ulls en blanc.

—Potser més tard ho podem repetir?

Alça els ulls cap a mi, però de seguida torna a desviar la vista cap al meu pit, amb una expressió eloqüent.

No, un moment. No em mira el pit. Em mira la mà que aguanta els llençols i al pes afegit que ara hi noto.

Al dit hi tinc un diamant. És preciós, de forma ovalada i muntura d'or. Brilla sota la llum del matí quan inclino la mà d'una banda a l'altra. Aquest anell és, de lluny, la peça més cara que m'ha regalat mai.

—Alessandra Stathos, t'estimo. Et vols casar amb mi?

Una riallada omple el dormitori, i en Myron s'estremeix. De seguida em tapo la boca amb la mà lliure.

—Però tu què t'has pensat? —dic, tot seguit—. És clar que no.

Abaixo la mirada un cop més cap a l'anell preciós. Amb aquest regal, en Myron ha cobert la seva quota d'utilitat. Per algun motiu, els meus amants deixen de fer-me regals cars tan bon punt rebutjo les seves proposicions de matrimoni.

Quina llàstima.

—Però si som molt feliços, junts —diu ell—. T'estimaré cada dia. Et donaré tot el que et mereixes. Et tractaré com una princesa.

Si sabés que les meves aspiracions són una mica més altes...

—És un oferiment molt amable, però no estic preparada per posar seny, encara.

—Però si... hem compartit llit —m'etziba.

Sí, tu i tres nois més aquest mes.

—I ha arribat el moment que en surtis.

Faig el gest d'aixecar-me quan la porta del dormitori s'obre d'una revolada. En Myron es queda glaçat, amb la mà allargada cap a mi. El meu pare, Sergios Stathos, senyor de Masis, es queda mirant la part visible dels nostres cossos nus.

—Fot el camp —borda a en Myron, amb una veu fluixa que fa posar la pell de gallina. El meu pare és més baixet que jo, que faig un metre setanta, però té constitució de toro: coll gruixut, espatlles amples i uns ulls de fanàtic que et perforen fins a l'ànima.

En Myron intenta endur-se els llençols, però jo els tinc ben agafats contra el cos. En veure que no me'ls podrà arrabassar, allarga la mà cap a terra per recollir els pantalons.

—Fot el camp, ara mateix —puntualitza el pare.

—Però...

—Fes-me cas o ordenaré que et fuetegin!

En Myron es posa dret. S'encorba com si així pogués dissimular la seva alçada. A mig camí cap a la porta, es gira.

—I l'anell?

—No vols que me'l quedi? Per recordar el temps que hem passat junts?

A en Myron se li desencaixa el rostre. Té un peu apuntant cap a la porta i un altre cap a mi.

El pare gruny.

En Myron arrenca a córrer i està a punt d'entrebanca-se amb les botes del pare quan travessa el llindar. Un cop ha desaparegut, el pare es gira cap a mi.

—Em resulta molt difícil trobar-te una parella adequada si t' enxampo cada nit amb un company de llit nou.

—No siguis ridícul, pare. Aquesta era la cinquena vegada que en Myron es quedava.

—Alessandra! Has de parar. Ha arribat l'hora que creixis. Que tinguis una vida estable.

—Això és que la Chrysantha ha trobat marit, doncs?

El pare sap perfectament que la llei em prohibeix casar-me fins que no ho hagi fet la meva germana gran. Tot té un ordre.

El pare s'acosta al llit a grans gambades.

—El rei de les Ombres ha acomiadat diverses dones solteres del palau, entre les quals es troba la Chrysantha. Jo tenia l'esperança que la teva germana li despertés interès, considerant la seva bellesa peculiar.

Ah, sí. La Chrysantha és una bellesa peculiar. I tot el que té de bonica ho té de curta.

—Però no estaven predestinats —conclou el pare.

—En Myron està lliure —li ofereixo.

El pare em dirigeix una mirada fulminant.

—No es casarà amb en Myron. La Chrysantha serà duquessa. Ja he tancat un tracte amb el duc de Pholios. És un home d'edat avançada que vol portar una noia bonica de bracet. Està decidit. I això vol dir que t'ha arribat el torn.

Per fi.

—De sobte t'interessa el meu futur, eh? —pregunto, només per fer-me la dura.

—Sempre he buscat el millor per als teus interessos.

Mentida absoluta. L'únic cop que el pare es molesta a pensar en mi és quan m'enxampa fent alguna cosa que ell creu que no hauria de fer. La Chrysantha ha estat l'objecte de la seva atenció tota la vida.

El pare continua:

—Aniré a parlar amb el comte d'Oricos per emparellar-te amb el seu fill, que és qui ho heretarà tot. I serà aviat, em penso, tenint en compte la salut delicada de l'Aterxes. Segur que quedaràs contenta.

—Doncs no.

—No et pensis que em suposaràs un problema per sempre.

—Que emotiu, pare. Però m'he fixat en un altre home.

—I de qui es tracta?

Em poso dreta, arrossegant el llençol amb mi abans de ficar-me'l per sota les aixelles.

—Del rei de les Ombres, per descomptat.

El pare esclafeix a riure.

—Permet-me que ho dubti. Amb la reputació que tens, ja serà un miracle si aconseguixo emparellar-te amb el fill d'algun noble.

—La meva reputació no la coneix ningú, llevat d'aquells que m'han tractat directament.

—Els homes no es guarden les proeses de l'alcova per a si mateixos.

Somric.

—Quan es tracta de mi, sí.

—Què vols dir?

—No soc idiota, pare. Guardo un secret de cada home que ha vist l'interior d'aquest dormitori. En Myron té un problema amb el joc. Va perdre una relíquia familiar, un penjoll, en una partida

de cartes. Va culpar-ne un servent i va fer que el fuetegessin i el cremessin. El seu pare no s'alegraria gaire de saber la veritat. I en Damon? Resulta que forma part d'un grup de contrabandistes que importen armes il·legals i les introdueixen a la ciutat. El tancarien a la garjola, si algú se n'assabentés. I no ens oblidem d'en Nestor, que té el costum d'anar als fumadors d'opi. Podria continuar desgranant-te la meva llista d'amants, però crec que ja te'n fas la idea.

Malgrat que no li canvia el rostre, al pare se li destensen una mica les espatlles.

—T'envoltes d'uns cavallers d'allò més encantadors, estimada.

—El cas és, pare, que sé el que em faig. I continuaré fent el que em plagui, perquè soc mestressa de mi mateixa. Pel que fa a tu, m'enviaràs a palau amb la propera fornada de noies que hagin de veure el rei, perquè si una cosa em surt bé és aconseguir que els homes em demanin matrimoni.

Brando el dit amb el diamant en la seva direcció. El pare entretanca els ulls.

—Quant de temps fa que ho planeges, això?

—Anys.

—No vas dir res quan vaig enviar la Chrysantha a palau.

—Pare, la Chrysantha no atrauria l'atenció ni d'un gos rabiós. A més a més, amb la bellesa no n'hi ha prou per captar la mirada del rei de les Ombres. Per davant seu desfilen bel·leses durant tot l'any. Envia-m'hi a mi. Conqueriré el palau per a tots nosaltres —concloc.

El silenci s'apodera de l'habitació una llarga estona.

—Et caldran vestits nous —diu el pare, finalment—, i falten setmanes abans no m'arribi el dot de la teva germana. No tindrem temps.

Em trec l'anell del dit i me'l quedo mirant amb afecte. Per què es pensa que he acceptat tants amants? M'ho passo bé, és clar,

però el més important de tot és que em finançaran la meva estada a palau.

Alço l'anell perquè el pare el pugui veure.

—N'hi ha força més al joier.

Cosir sempre ha estat la meva afició, però em serà impossible acabar tota la roba que em cal per portar a terme els meus plans en tan poc temps. Treballant colze a colze amb la meva modista preferida, dissenyo i confecciono deu conjunts de dia, cinc de nit i tres camises de dormir apropiadament indecents (aquestes me les faig jo mateixa; no cal que l'Eudora sàpiga com pretenc passar les nits).

El pare no participa en els plans; està massa enfeinat amb el seu comptable, amoïnant-se per la finca. Està en bancarrota i ho intenta amagar desesperadament. No és culpa seva. Ell és força competent, però la terra no produeix tant com temps enrere. Una malaltia la va arrasar fa uns quants anys i va matar la major part del bestiar. Cada any les collites són més escasses. Un dels pous ja s'ha assecat, i els inquilins van marxant a poc a poc.

La finca Masis mor, i el pare necessita obtenir uns dots decentes per a la meva germana i per a mi perquè el terreny continuï funcionant.

Malgrat que estic al cas de la situació, no m'he molestat a preocupar-me'n. Tots els meus amants senten la necessitat de regalar-me coses boniques. Coses caríssimes. Ha estat un joc divertit, això d'assabentar-me dels seus secrets. De seduir-los. De fer que em cobrissin de regals.

Però si he de ser sincera...

Ja me n'he avorrit.

Tinc un nou joc en ment.

Enlluernaré el rei.

Calculo que no passarà ni un mes abans no s'enamori perdudament de mi. I quan em proposi matrimoni, acceptaré per primer cop a la vida.

I un cop l'enllaç sigui oficial i estigui consumat?

Mataré el rei de les Ombres i em quedaré el seu regne.

Només que aquest cop no hauré d'enterrar el cos. Trobaré un cap de turc convenient i faré que algú descobreixi el cos del rei de les Ombres. El món haurà de saber que soc l'única membre de la reialesa viva.

La seva reina.